

Vänsterpress om Mellanöstern – månadsskiftet juli-augusti 2015

Erdogan-regeringen i Turkiet leker med elden. Under förevändningen av ”kamp mot all terrorism”, dvs inte bara mot den s k Islamiska staten, har den under den senaste tiden riktat de hårdaste slagen mot kurdiska organisationer – mot PKK och det prokurdiska vänsterpartiet HDP i Turkiet, mot PKK i Irak och mot PYD i Syrien. Detta gäller såväl militärt (flygbombningar i Irak, flygbombningar och artilleribeskjutning i Syrien) som polisiärt i Turkiet. Signifikativt är att under arresteringsvågen mot ”terrorister”, så har turkisk polis fängslat betydligt fler kurder (över 1000) än IS-folk. Detta, liksom Turkiets tidigare agerande (t ex under IS-angreppet mot Kobane), gör att man måste ställa sig frågan vad egentligen Erdogan har för agenda?

I en intervju i *Dagens ETC* 29/7 konstaterade Utrikespolitiska Institutets mellanösternexpert Per Jönsson, att den turkiska regimen ser de som kämpar för kurdiskt självstyre som huvudfiende, därefter följer Assad-regimen, medan IS kommer först på tredje plats. På frågan ”Hur trovärdig är Turkiets attack mot IS i ljuset av detta?” svarade han ”Inte alls trovärdig. Att man gör det här nu är för att få ett carte blanche för att slå mot PKK utan kritik.” Så är det nog.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under denna sommar (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av juli 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av juli 2015](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – juni 2015](#).

Martin Fahlgren 1/8 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Ökat våld i Turkiet</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Turkiet i tvåfrontskrig</i>	<i>2</i>
<i>Turkiet: Enad masskamp svaret på Erdogans krigsförklaring</i>	<i>4</i>

Arbetaren

Ökat våld i Turkiet

Cecilia Irefalk

Arbetaren 30/7 2015

I början av veckan stod det klart att vapenvilan mellan Turkiet och det kurdiska arbetarpartiet PKK definitivt är över. På tisdagen gav ett enat Nato president Erdoğan sitt fulla stöd att bekämpa "all terrorism". Bedömare menar att Turkiet nu gör allt för att slå ned kurdiskt inflytande och att eskalerande våld är att vänta.

Den vapenvila som inträdde för två år sedan efter tre decennier av krigande mellan Turkiet och det kurdiska arbetarpartiet PKK är över. Det stod klart i tisdags då president Recep Tayyip Erdoğan sade att det är omöjligt att fortsätta fredsprocessen.

På det extrainsatta Nato-möte i Bryssel som Turkiet begärt uttalade generalsekreterare Jens Stoltenberg militäralliansens fulla stöd för Turkiets "kamp mot extremister" i Syrien och Irak. – Ingen form av terrorism får någonsin tolereras eller rättfärdigas, sade han.

Under helgen anföll Turkiet fästerna för Islamiska staten, IS, med både flyg och artilleri och har nu slutligen givit USA grönt ljus att använda sig av turkiska flygbaser i anfallen mot IS.

– Skälet är att Turkiet vill försöka blidka den kritik man fått för att man sett mellan fingrarna på IS våld, kanske till och med hjälpt dem att ta sig över gränserna och låtit turkiska vapen hamna i händerna på dem, säger Ekim Çağlar, frilansjournalist och Turkietskännare.

USA och Turkiet har även enats om att upprätta en tio mil bred "IS-fri zon" i nordvästra Syrien. Men bedömare menar att detta bara är en förevändning från Turkiets sida att slå in en kil mellan kantonerna Efrin och Kobane i Rojava som i dag kontrolleras av kurdiska styrkor. På så vis kan Turkiet få dit egna marktrupper och förhindra utvecklingen mot en enhetlig kurdisk stat.

I lördags attackerade Turkiet YPG-positioner utanför Kobane och skadade fyra soldater allierade med de kurdiska styrkorna.

Shiyar Ali, svensk representant för det syrisk-kurdiska Demokratiska unionspartiet, PYD, menar att attacken mot YPG är en tydlig signal om att Turkiet inte tänker acceptera de framgångar som kurderna haft i demokratiarbetet i Rojava.

– Turkiet har tidigare gjort allt för att Kobane ska falla i IS händer och öppet låtit IS-styrkor marschera in medan de stängt gränserna för humanitär hjälp, säger han.

– Turkiet har agerat som en diktatur och en allierad till IS de senaste fem åren. Efter valförlusten har Erdoğan klart och tydligt visat att han vill återupprätta ett kalifat av ottomanskt snitt.

Den senaste veckan har den turkiska regimen förbjudit 65 olika turkisk- och kurdiskspråkiga tidningar och webbsidor och arresterat mängder av oppositionella.

Enligt egna siffror på onsdagen hade staten dittills arresterat 1 302 personer i insatser mot IS, PKK och revolutionära kommunistpartiet DHKP-C.

Ekim Çağlar menar att regeringspartiet AKP, efter att ha förlorat sin majoritet i valet i juni och det prokurdiska vänsterpartiet HDP kom in i parlamentet, nu gör allt för att stoppa kurdernas framgångar.

Erdoğan vill få till ett omval under hösten och Ekim Çaglar säger att det är ett mycket troligt scenario. Däremot är han inte så säker på att HDP skulle backa i ett sådant val.

– Man vill försöka trycka tillbaka HDP under 10-procentspärren. Här har det ultranationalistiska partiet MHP sonderat terrängen och flyttat fram sina positioner. Helst vill AKP få egen majoritet men om inte det går finns möjligheten att de bildar en koalitionsregering med ultranationalisterna, säger han.

Enligt honom kommer våldet inom landet med största sannolikhet att öka den närmaste tiden från flera håll.

– Det är spänt på alla nivåer. Det är inte bara politiskt aktiva kurder och öppet prokurdiska aktivister som attackeras. Som ett brev på posten ser vi början på den utveckling vi såg under 80- och 90-talen där det är vanliga kurder som drabbas, säger han.

– I tisdags rapporterades det om hur 2 000 personer utsatt 150 kurdiska arbetare i staden Erzurum för ett lynchningsförsök.

Den svensk-kurdiska debattören Yekbun Alp, som är på plats i staden Diyarbakır (på kurdiska Amed) i sydöstra Turkiet (norra Kurdistan), vittnar om upptrappat våld.

– Varje kväll är det kravaller mellan polis och prokurdiska aktivister och det är pansarbilar och polisfordon i varje hörn. Varje dag arresteras människor, de flesta HDP-medlemmar. De gör allt för att tysta ned och sätta skräck i folket, säger hon.

Yekbun Alp säger att besvikelsen bland den kurdiska befolkningen är stor efter att Erdoğan omöjliggjort den fredsprocess de hade hoppats på.

– Folk är ledsna och förbannade över att AKP:s förlängda arm, militären, bombar deras försvarsstyrka PKK och förstör Kurdistans ekologiska system genom att bland annat bränna tusentals hektar skog, säger hon.

– Varje dag hör jag F-16-plan som lyfter från Amed. För varje plan brister mitt hjärta.

Internationalen

Turkiet i tvåfrontskrig

Anders Karlsson

Internationalen 23/7 2015

Allt började med terrordådet i Suruç förra veckan • Turkiska regimen bombar såväl IS som PKK • Arresteringsvåg mot kurder, vänstern och demokratiaktivister i Turkiet

Måndagen 20 juli kan inte benämnas som något annat än en sorgens dag. Det var då som en självmordsbombare och IS-sympatisör dödade 32 unga socialister i samband med invigningen av ett kulturhus i den turkiska gränsstaden Suruç. Ungdomarna var involverade i ett solidaritetsprojekt med befolkningen i Kobane på andra sidan gränsen och skulle snart resa vidare. Attacken påminner på ett ruggigt sätt om sommaren för fyra år sedan och massakern på Utøya. Attacken var också IS första terrordåd på turkisk mark.

Den turkiska regeringen har fram tills nu vägrat att engagera sig i kampen mot IS. Tvärtom finns det många vittnesbörd om hur det varit fritt fram för IS – och andra islamistiska rekryter – att korsa Turkiets gräns mot Syrien, medan det varit tilltäppt för rekryter som vill slåss på kurdernas sida. Dessutom har IS tjänat grova pengar på smuggling av olja genom Turkiet. Det hela handlar om att i de realpolitiska överväganden som görs i Ankara har den syriska Assad-regimen setts som huvudfienden. Man har även härvidlag med stor oro noterat framväxten av den kurdiska autonoma regionen Rojava i Syrien – en eventuell kommande sammanslagning

av Rojava med det kurdiska självstyret i Irak är rena skräckscenariot för den turkiska regimen – och de stora framgångarna för det kurdiska vänsterpartiet HDP vid parlamentsvalet i juni.

Men nu när IS sträckt ut sina tentakler mot det turkiska landområdet kommer saken delvis i en annan dager. Tänk exempelvis att IS, liksom i Tunisien, skulle börja att genomföra terrordåd mot den för Turkiet så ekonomiskt viktiga turistsektorn och det sprids kalla kårar utefter ryggen på landets makthavare. Med sin attack i Suruc korsade IS en gräns och den turkiska regimen känner sig nu tvingad att agera.

Det som hänt därefter är att Turkiet gått med i den allians med USA i spetsen som bekämpar IS, man har sedan en vecka tillbaka bombat IS-ställningar längs med den turk-syriska gränsen och USA har getts rätten att använda sin turkiska flygbas Incirlik i sina bombräder mot IS. USA och Turkiet har även kommit överens om att försöka skapa en 100 kilometer bred markzon fri från IS på den syriska sidan av gränsen. Sammantaget bör nog även den uppkomna samsynen mellan Turkiet och USA visavi IS, vilket även inkluderar EU och Gulfstaterna, ses i perspektiv av att IS utvecklats till att bli västimperialismens huvudfiende; genom sin förmåga att upprätta en embryonal statsbildning under växande i Syrien-Irak, genom sina alltmer frekventa attacker över hela arabvärlden och genom sin uppmaning till rekryter från väst att även genomföra terrordåd i sina hemländer.

Turkiet har som bekant även utnyttjat den rådande situationen till att bryta den vapenvila som man i praktiken haft sedan 2013 med PKK. Den senaste veckan har nattliga flygräder genomförts mot PKK:s baser i Qandilbergen i Irak, och PKK har svarat med bakhållsattacker mot turkisk polis och militär. Den fredsprocess som varit igång mellan parterna sedan 2012 är därmed skjuten i sank. I sin propaganda jämför den turkiska regimen IS och PKK som två terrororganisationer och det är tydligt att regimen, nu när den gått med i kampen mot IS, ser sig ha fria händer att slå mot PKK, ett förhållningssätt som också fått USA:s stöd: "USA betraktar naturligtvis PKK som en terrororganisation och Turkiet har rätt att agera mot terrormål" (UD-talespersonen Ben Rhodes, *Göteborgs-Posten* 27/7). En ganska så magstark

hållning från USA:s sida om man betänker att det samtidigt har ett nära samarbete mot IS i Syrien med PKK:s systerorganisation YPG/YPJ.

Inte minst har också president Erdogan och den turkiska regimen utnyttjat situationen för att stärka sin ställning på hemmaplan och ytterligare vrida landet i en ännu mer auktoritär riktning. Över 1000 aktivister uppskattas ha arresteras, varav endast ett 100-tal är IS-anhängare medan det stora flertalet är kurder samt vanliga vänster- och demokratikämpar, vilka alla i Erdogans språkbruk går under epitetet ”terrorister”. Regimens agerande bör också ses mot bakgrund av att dess parti, AKP, i valet i juni förlorade sin parlamentariska majoritet och det har ännu inte lyckats bilda någon ny regering. Troligt är att regimen under rådande omständigheter, vilket målas upp som ett nationellt kristillstånd, siktar på ett nyval under hösten, ett nyval där AKP vinner många röster från det högnationalistiska MHP och därmed kan uppnå egen majoritet. Offensiv

Turkiet: Enad masskamp svaret på Erdogans krigsförklaring

Redaktionen

Offensiv 29/7 2015

Kurdiska och turkiska arbetare och unga betalar priset för Erdoğan's stöd för IS. Uttalande från Sosyalist Alternatif (CWI i Turkiet).

Under förevändning av att man vill bekämpa den jihadistiska terrorarmén Islamiska staten (IS) har den turkiska regeringen trappat upp sina militära attacker mot kurderna i Turkiet och angränsande länder. Samtidigt skärps repressionen mot kurdiska organisationer, vänstern och andra oppositionella inom Turkiet.

Turkiet har genomfört bombattacker mot kurdiska PKK i Turkiet och norra Irak samt attackerat de kurdiska YPG/YPJ-styrkorna och dessa allierade i Syrien. Även IS har attackerats och några av IS-medlemmarna som tidigare kunde agera obehindrat i Turkiet har arresterats.

Men det står klart att president Erdoğan's och den turkiska regimen's primära mål är kurderna och den inhemska oppositionen.

Förutom massarresteringar har den turkiska regimen förbjudit 65 oppositionella tidningar, tidskrifter och webbsidor.

Genom att också genomföra attacker mot IS försöker Erdoğan och de styrande dels att ge sken av att man nu är beredd att helt bryta med sin tidigare hållning av direkt och indirekt stöd till IS. (Via Turkiet har IS fått rekryter, vapen, förnödenheter och pengar. Det finns även uppgifter om att Turkiet köpt olja av IS.)

Vidare vill man ge Väst en ursäkt för att stödja de militära attackerna mot kurderna (USA-imperialismen har uttalat sitt stöd till attackerna mot PKK), ett stopp för fredssamtalen med PKK samt frontalangreppen mot oppositionella.

Efter överenskommelsen mellan USA och Iran räds den turkiska regeringen för att förlora sin roll i regionen och vill visa att den är än mer samarbetsvillig med USA. Regimen känner sig också tvingad att ta till åtgärder mot IS som en reaktion mot det ohyggliga dådet i Suroç och mot den instabilitet som sådana terrorattacker skapar.

Det är också bakgrunden till varför Erdoğan har gått med på USA:s krav om att få använda Nato-flygbasen Incirlik i östra Turkiet för att utföra luftanfall mot IS.

Det är en försvagad och desperat regim som nu försöker härska genom att våldsamt söndra. Valet i juni blev till ett historiskt nederlag för Erdoğan's parti AKP och ett genombrott för pro-kurdiska vänsterpartiet HDP. Sedan dess har regimen hela tiden sökt en förevändning för att slå till mot HDP och utlysa nyval.

När *Offensiv* går i tryck natten mot tisdag den 28 juli har Nato på Turkiets begäran samlats till toppmöte och diskussioner pågår om att upprätta en tio mil lång buffertzona från Turkiets gräns och in i Syrien. Utåt kommer den att presenteras som en IS-fri zon men den riktar mot de kurdiska styrkorna, som avancerat i Syrien under de senaste veckorna.

”Den turkiska ledningen oroar sig för att det allt starkare YPG kommer att etablera något som liknar en kurdisk statsbildning i norra Syrien. YPG kontrollerar i dag hälften av den 800 kilometer långa turkisk-syriska gränsen, från Irak till staden Kobanê. Det finns sedan tidigare ett starkt kurdiskt självstyre i norra Irak, på många sätt en de facto-statsbildning. Tillsammans skulle de två områden kunna bilda embryot till ett verkligt självständigt Kurdistan – ett mardrömsscenario för Ankara.” (*Dagens Nyheter* den 27 juli).

Mer än något annat fruktar den turkiska regimen att landets 15 miljoner kurder ska förenas med den turkiska arbetarklassen i en massrevolt.

Den turkiska regeringen försöker därför piska upp kurdfientliga stämningar bland turkiska arbetare för att kunna behålla makten och bekämpa kurdernas strävanden.

De turkiska och kurdiska arbetarna och fattiga måste samlas i en gemensam kamp för demokrati och alla folks rätt till självbestämmande, för jobb, bostäder och offentligt ägande av landets resurser och rikedomar – alla försök till splittring måste slås tillbaka. Endast masskampen kan besegra den turkiska statens styrkor och Erdoğan's regim.

På grundval av ett socialistiskt program skulle det vara möjligt att bygga en rörelse som enar folken i Syrien, Irak och över hela regionen samt stå emot IS, de korrupta regionala stormakterna och imperialismen i Mellanöstern.

En frivillig socialistisk konfederation i Mellanöstern skulle möjliggöra för alla folkgrupper att fritt och demokratiskt kunna forma sin framtid och bestämma över sina egna öden.